

reportatge fotogràfic

Mima, una crida a l'amor

Text > **MARIONA MASGRAU JUANOLA**, professora d'educació

PAU CARULLA CALLÍS, realitzador audiovisual

Fotos > **PAU CARULLA CALLÍS**

Mima és, en realitat, un acrònim de *micro* i *macro*, i és també una invitació a mirar la natura des d'altres perspectives: des de molt amunt, a vista de falcó; i així poder esdevenir ocell, desdoblar-se, aixecar el vol i no conèixer fronteres. Tot i que, paradoxalment, la mirada macro no és tan diferent de la mirada micro: ambdós punts de vista posen en relleu uns matisos que la percepció quotidiana tendeix a negligir. Un

camp llaurat pot semblar una pell irisada i els líquens poden semblar un bosc frondós. La petitesa i la grandesa: en el petit hi ha el gran i en el gran hi ha el petit. Així doncs, la tecnologia, els drons, propicien la intel·ligència natural: no substitueixen la mirada pròpia (com fa sovint la intel·ligència artificial), sinó que li donen sagacitat. I permeten estudiar la natura i descobrir-ne matisos que mai no deixen de canviar.

Deia Heràclit que mai no ens podem banyar dues vegades en el mateix riu. Això ho saben bé els banyolins, que volten l'Estany un dia rere l'altre i gaudeixen de la llum i del pas del temps en l'aigua i les muntanyes, i en saben percebre blaus i verds diferents cada vegada. Aquest és un hàbit simple per preservar la capacitat de fascinar-se, com si fos un múscul, com una resistència. Carson diu, a *The sense of wonder* (1956), la seva apologia a l'art d'observar la natura: «En el món dels infants tot és fresc, nou i bonic, ple de sorpresa i emoció. Quina llàstima que per a la majoria de nosaltres aquesta mirada clara, que és un veritable instint per al que és bell i que inspira admiració, es debiliti i fins i tot es perdi abans de fer-nos adults. Els que contemplen la bellesa de la terra troben reserves de força que els duraran fins a la fi dels seus dies».

És així com hom arriba a tenir la illusió d'entendre la natura: es pot trobar un ordre en la seva aleatorietat, en com el vent esbulli els boscos, i es poden trobar tota mena d'irregularitats en la feina metòdica i tenaç de l'home per domesticar-la. I és així com hom es pensa que la natura es pot llegir i s'adona que la Y (una conjunció que ens convida a seguir) és pertot. En els camins i en els arbres: caminar, decidir i enarborar-se són una mateixa cosa. La i grega és també el principi de la fractalitat, d'un patró que trobarem

en el micro i en el macro de tants i tants elements naturals: en una volva de neu, però també a les arrels i a les branques de moltes plantes. I si veus la i grega veus també les esses erràtiques, les es, les emes. Veus la veu de la natura, tot i que no en trauràs cap paraula.

Mimar també vol dir imitar, tot i que ja fa temps que sabem que la fotografia fa molt més que això: illumina, revalora i ens fa una vana sensació de poder perpetuar el que ja no tornarà a ser mai més. Tothom fa fotografies, però no tothom se les mira i les remira per buscar-hi el detall que en el seu dia se li va escapar.

I en castellà *mimar* vol dir també cuidar i cuidar-se d'una manera senzilla i continuada, posar-se l'ego a la butxaca i desfer-se per amor a l'altre; o al paisatge. Anthony de Mello, a *Crida a l'amor*, ens diu: «Pregunta't quin és el tracte que tens amb la natura, amb els arbres, amb la terra, l'herba, el cel, el vent, la pluja, el sol, les flors, els ocells i els altres animals... Quin és el teu grau d'exposició a la naturalesa? Fins a quin punt hi combregues, l'observes, la contemples amb admiració, t'hi identifiqués...? Quan el teu cos està massa allunyat dels elements, es marceix, es torna flonjo i fràgil, perquè ha quedat aïllat de la seva força vital. Quan estàs massa allunyat de la natura, el teu esperit s'asseca i mor, perquè ha estat separat violentament de les seves arrels».

